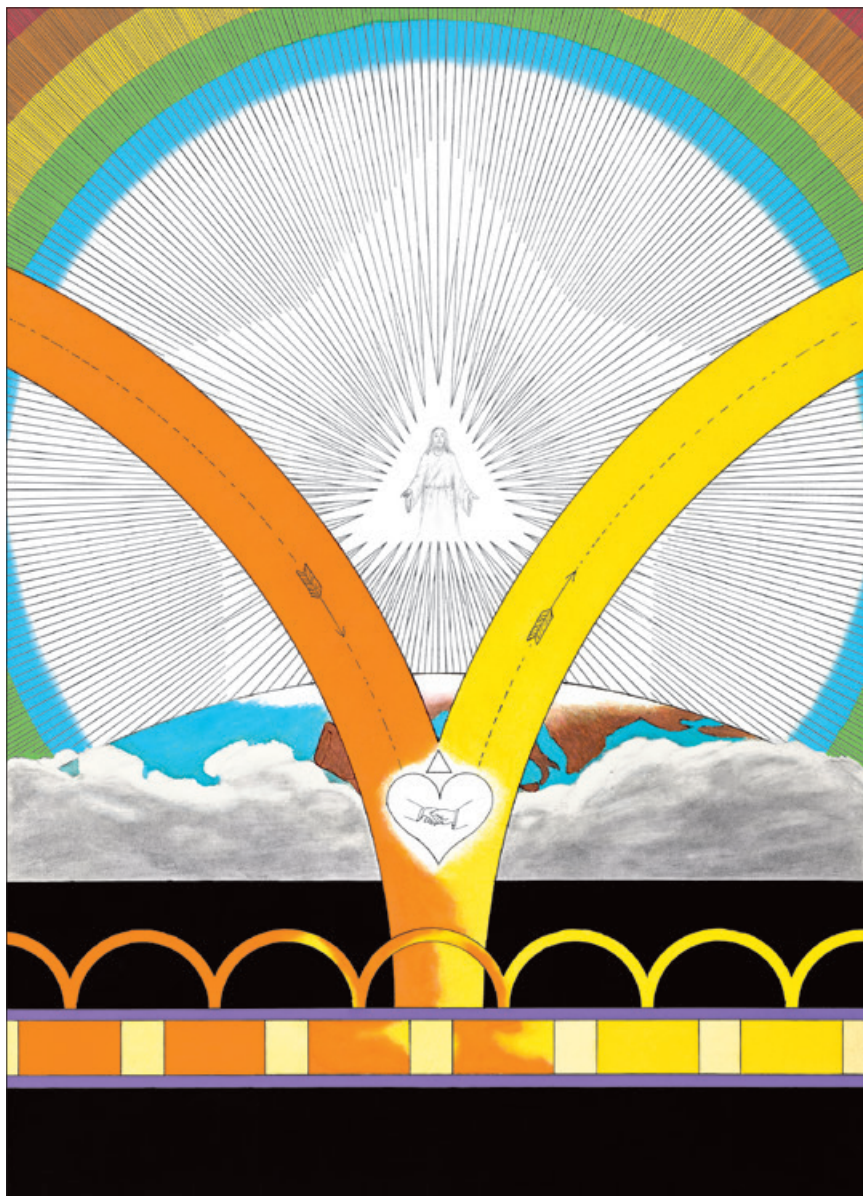

MARTINUS
TREDJE TESTAMENTET
Artiklar 1945–1972

MARTINUS
TREDJE TESTAMENTET
Artiklar 1945–1972

VÄRLDSBILD FÖRLAG

Danska originalets titel:
Artikelsamling 1

Första danska upplagan 2002

Översatt från danskan av
Agne Windmark, Rolf Nordström
Översättningarna bearbetade efter första danska upplagan 2002 av
Lisbeth Lanemo

Omslag: Symboler av Martinus,
förklarade i boken *Den eviga världsbilden*, del 2.
Framsidan: Martinus symbol nr 23,
”Den färdiga människan som Guds avbild, lik honom”.
Baksidan: Symbol nr 19,
”Genom invigningens mörker. (Helvete eller ragnarök)”.

© Martinus Institut 1981

Utgiven med tillstånd av Martinus Institut, Danmark, martinus.dk
Kopiering, eftertryck och andra former för återgivning av text och bilder
är endast tillåtet efter skriftligt avtal med Martinus Institut.
Citat från verket kan återges utan tillåtelse, när det sker
i överensstämmelse med upphovsrättslagen.

Första svenska upplagan 2018

ISBN: 978-91-87703-15-7
Omslag och sättning: StjärnDistribution, Hofors
Satt med Minion Pro
Tryck: Tallinn Book Printers, Tallinn, Estland 2018

Utgiven av Världsbild förlag, Sverige
varldsbild.se

Innehåll

Förord från Världsbild förlag	7
Förord	9

<i>Stycke</i>	<i>Årtal</i>		<i>Sida</i>
20.	1945	Den mentala treenigheten	11
21.	1946	Utsikt över evigheten (Version A).	50
22.	1946	Tankar på tjugofemårsdagen av mitt andliga arbetes födelse 1921–1946.	69
23.	1951	Rättfärdighet	80
24.	1951	Kan man leva utan Gud?	86
25.	1952	Vägen till freden	97
26.	1953	Vägen ut ur dödsfruktan	105
27.	1953	Julskeppet	111
28.	1954	Soluppgång i Klint en påskdagsmorgon.	117
29.	1955	Den kosmiska världsbilden i fickformat.	120
30.	1955	På livets kungsväg	126
31.	1955	Människan och hennes livskraft	131
32.	1956	”Det onda” och dess orsak	137
33.	1956	Det vapenlösa världsriket eller himmelriket	142
34.	1956	Årstiderna och livets tal	146
35.	1956	Vad är fiendskap? (Utgåva 1956).	151
36.	1960	Julafton och nyårsafton.	156
37.	1962	Tiden, rummet, evigheten och odödligheten	162
38.	1965	Kristus och antikrist (Utgåva 1965)	168
39.	1965	Tre slags öde.	172
40.	1966	De kosmiska krafterna bakom världsåterlösningen	178
41.	1969	Äktenskapet och allkärleken	197
42.	1970	Ätandet av kunskapens träd.	222
43.	1971	Nattmedvetandet och paradiset.	229
44.	1971	Falska profeter och falska kristusväsen	237
45.	1972	Livets mentala vintersolstånd	241

Noter	248
Kompletterande historiska upplysningar	249
Sakregister	251
Bibelcitat	269
Information	271
Litteraturförteckning	273

FÖRORD

från Världsbild förlag

När Världsbild förlag nu ger ut den danska boken *Artikelsamling 1* av Martinus i svensk översättning, har vi valt att göra det i två volymer. Denna andra volym med titeln *Artiklar 1945–1972* innehåller 26 artiklar skrivna under åren 1945–1972. Numreringen av artiklarna fortsätter från den första volymen, *Artiklar 1930–1945*.

Martinus Institut började 1933 ge ut tidskriften *Kosmos* på danska, där artiklarna ursprungligen publicerades. Det första numret på svenska av tidskriften *Kosmos* utkom 1969.

Världsbild förlag
September 2018

FÖRORD

Artiklarna av Martinus i denna bok har under perioden 1933–1983 publicerats i *Kosmos*, tidskrift för Martinus Institut. Bortsett från de artiklar som redan har getts ut i bokform, är samtliga artiklar av Martinus som har publicerats i *Kosmos* under åren 1933–1968 medtagna i denna artikel-samling. Därtill kommer elva artiklar som har varit publicerade i *Kosmos* under de efterföljande åren, bland dem fem artiklar som publicerades i *Kosmos* 1981–1983 omedelbart efter hans bortgång.

Med tanke på bokens sakregister och för att göra de ofta mycket långa artiklarna mer läsvänliga, har alla artiklar försetts med indelningar i nummerade avsnitt och med mellanrubriker. Efter varje artikel finns en eftertext med historiska faktaupplysningar. Efter den sista artikeln finns, utöver en historisk översikt, också en översikt över de artiklar som har försetts med mellanrubriker efter Martinus bortgång.

Artikelsamlingen kan vara en bra introduktion till Martinus världsbild, eftersom den innehåller de tidiga artiklarna från 1930- och 1940-talen, som ger en intressant inblick i den första pionjärtiden och i det sätt på vilket Martinus valde att introducera sin världsbild för en samtid som var mycket främmande för dessa nya tankar.

Före sina föredrag skrev Martinus oftast ett manuskript, som han dock inte använde under föredraget eftersom han alltid talade fritt och inspirerat. Dessa manuskript kunde senare tryckas i tidskriften *Kosmos*.

Han betraktade sina artiklar och föredrag som ett utställningsfönster för sin andliga vetenskap, eftersom han inte alltid i det korta formatet kunde underbygga sina analyser. Han hänvisade därför till sina huvudverk *Livets Bog* (Livets bok) och *Den eviga världsbilden* för ett grundligare studium av livets stora analyser. Med sina artiklar och föredrag önskade Martinus först och främst inspirera till en högre moral och ett mer kärleksfullt sätt att vara.

Många gick upplyfta från Martinus föredrag med förnyad livslust och inspiration till att lösa vardagens problem. Avsikten med analyserna är att de så småningom ska omsättas i praktiskt beteende. Den jordiska människans utveckling från djur till fullkomlig människa är temat för många av artiklarna, eftersom han önskade påpeka hur de djuriska och

egoistiska tendenserna efter hand kommer att avlösas av kärleksfulla och humana anlag.

Rådet
Martinus Idealfond
Maj 2002

Den mentala treenigheten

1945

20.1 Det levande väsendets grundanalys

Min analys av det levande väsendet och världsalltet visar två realiteter som var för sig utgör samma treeniga princip, och denna princip blir därigenom tillvarons eller livets grundanalys. Inget levande väsen kan således finnas till utan att utgöra denna analys. Vi kan nämligen inte komma ifrån att detta väsen utgör ett tillkännagivande av ett ”något” som upplever, har vilja, tänker, skapar eller manifesterar sig. Varje ting där dessa faktorer inte är närvarande betecknar vi som ett ”dött ting”. Detta ”döda ting” kallar vi vanligtvis ”materia”. Det hör till det material genom vilket detta ”något” manifesterar sig, skapar en organism och de tankeformer och uttryck för mentalitet som i sig själva utgör just upplevelsen av livet. Det är denna materia som i mitt huvudverk *Livets Bog* (Livets bok) betecknas som ”X3”.

Men när materien alltså görs till material för livsupplevelsen, visar ju detta att det finns en förmåga, genom vilken man kan utlösa denna process och därmed skapa sin manifestation eller sitt framträdande. Denna förmåga är skaparförmågan, som också är känd från mitt huvudverk som ”X2”. Den genom denna skaparförmågas funktion synliggjorda materieförvandlingen avslöjar alltså ett högre ”något”, eftersom skaparförmågan omöjligt kan existera självständigt, men däremot uteslutande som en egenskap hos ett ”något” som kan härska, påbjuda och befalla över den. Detta ”något” är alltså det levande väsendets ”jag” och betecknas i *Livets Bog* som ”X1”. Dessa tre företeelser utgör alltså tillsammans den enhet vi känner som ”den treeniga principen”. Denna treeniga princip är som sagt det levande väsendets grundanalys. Inget levande väsen kan existera annat än i kraft av att det utgör denna princip. Eftersom vi med lätthet kan konstatera att själva världsalltets struktur består av samma tre oskiljaktiga företeelser eller principer, vilka utgör just de tre betingelser som krävs för att ett ”något” ska kunna framträda som ett levande väsen, visar sig världsalltet därmed också som ”ett levande väsen”. Och det blir således genom denna enkla och lättfattliga analys ett faktum att det levande väsendet är en bild av själva universum eller världsalltet. Det är

en ”kopia” av Gudomen. Det är en bekräftelse på Bibelns berättelse om Adams identitet som människan som ”Guds avbild”.

20.2 Jordens skapelse – mineralriket, växtriket och djurriket uppstår

Men Bibelns berättelse, som ju grundar sig på en kosmisk analys, visar oss att människan inte alltid är ”Guds avbild”. Det heter nämligen här att denna gudomliga människa är något som ska bli till, eftersom Gud säger: ”Vi skall göra människor som är vår avbild, lika oss.” Denna gudomliga mening berättar alltså för oss att Adam, som ju är den jordiska människan, vid den tidpunkt då den gudomliga viljan och tanken utlöste ovannämnda befallning, inte var ”Guds avbild”. Ja, jordens nuvarande inkarnation var ännu i sin späda tillblivelse. Och för att människan som ”Guds avbild” skulle kunna bli till, måste det alltså ske en ”skapelseprocess”.

Ur väldiga stjärntöcken, ur glödande eldmassor, ur stora koncentrationer av ”tyngdenergi”, måste rent av ett särskilt bestämt kvantum avskäras eller avskiljas, som kunde bindas med hjälp av ”känslöenergin” (världsalltets köld) så att de kosmiska krafterna, det kosmiska ”C-vetandet” från föregående spiral eller de levande väsendenas vanemedvetande från deras tidigare kosmiska medvetandetillstånd i form av ”instinktenergi” kunde börja göra sig gällande. Och utifrån dessa samarbetande krafter ser vi en ”solkropp” bli till. Denna solkropp avkyls mer och mer på grund av ”känslöenergin” och börjar få detaljer i kraft av ”instinktenergi”. Det bildas atmosfär kring detta klot. Luft och vatten uppstår. Dessa företeelser är visserligen fortfarande giftiga; de är inte ägnade för ett högre medvetandeliv, men efter hand övervinner de levande väsendenas ”instinktenergi” eller kosmiska ”C-vetande” alla besvärande detaljer. De giftiga företeelserna avskiljs, och det kristallklara vattnet uppstår, som senare skulle betyda livsrum för de allra första formerna av det dagsmedvetna livets inträngande på jordklotet. Det kosmiska C-vetandet eller ”instinktfunktionen” bryter fram ännu starkare. Kristalliseringen börjar, mineralriket uppstår och därefter växtriket. Man börjar kunna ”ana” på det fysiska planet. Och med detta vaknande liv inträder såväl återskenet av den gudomliga världens vanemedvetande som salighetsrikets guldkopior på det fysiska planet, och uppenbarar här något av deras lysande och strålande idévärld och färgprakt i form av blomster- eller växtriket i den annars så grova materiella världen. Vid denna tidpunkt börjar skapelsen av ”Eva” ur ”Adams” ”revben”, och djurriket uppstår.

Men den gudomliga planen förs vidare i sin manifestation. Den jordiska människan börjar se dagens ljus. Den jordiska människan är emellertid Gudomens motsats, är Gudomens kontrast. Och mot denna kontrast kan ”den riktiga människan” eller konturerna av ”Guds avbild” börja bli synliga. Och ”Adam” och ”Eva” närmar sig sin gudomliga bestämmelse. Den

jordiska människan har alltså ännu inte uppnått denna sin bestämelse, även om hon förvisso är i närheten av dess uppfyllelse. Hon är ännu inte helt människan som ”Guds avbild”. Den gudomliga skapelseprocessen är inte fullbordad, men den har börjat närma sig sitt stora mål i ett snabbt eller forcerat tempo. Det är detta forcerade tempo vi upplever som krig, ofred, sorg och lidande.

20.3 Spiralkretsloppet

Genom såväl Bibelns berättelse som själva livet kan vi inte undgå att bli vittne till att det levande väsendet måste genomgå en lång utvecklings- eller skapelseprocess. I denna process uttrycker det en fortsättande kedja av olika former av framträdande som ”levande väsen”. I form av denna sin identitet genomlever det alltså en mängd förvandlingar. Med hjälp av dessa förvandlingar får själva livsupplevelsen kolorit. Den kan omöjligt bli enformig eller betydelslös. Väsendet går från den ena förvandlingen till den andra efter sin egen önskan. Och med dessa förvandlingar uppstår det vi kallar ”tillvaroplan”. Genom dessa tillvaroplan blir det möjligt för det levande väsendet att uppleva skapelsens mångfald eller alla detaljer i livsupplevelsen, alltifrån de mest brutala lemlästningar, sjukdomar och lidanden till de blidaste och mildaste salighetsframkallande smekningar. Och dessa upplevelser är fullständigt logiskt organiserade och förekommer i en evigt fortsättande ordningsföljd. Det är denna ordningsföljd av detaljer i livsupplevelsen som vi känner till från Livets Bog som ”spiralkretsloppet”. Livsupplevelsen går således från himmelska tillstånd, det vill säga från överjordiska salighetstillstånd där väsendena känner sig vara ett med Gudomen, till de mest ofullkomliga och mörkaste mentala tillstånd, där väsendena är totalt ovetande om sin egen odödliga natur och inte längre kan se att ”allt är mycket gott” och därför blir i skriande disharmoni med den gudomliga världsplanen. Det är denna väsendets nedsjunkande i primitivitet och okunnighet som kommer till uttryck i den bibliska berättelsen om ”den förlorade sonen”. Men från detta primitiva tillstånd vänder det levande väsendet åter tillbaka till sitt ursprungliga höga tillstånd som människan som ”Guds avbild” och ser alla detaljer i livsupplevelsen från Guds egen utsiktspunkt, ser sin egen höga härkomst eller identitet som ”son av Guden”, ser sig själv som tidens och rummets, såväl som sitt eget ödes absoluta herre.

20.4 Vägen från mörker till ljus

Bibelns berättelse om skapelsen av människan är således i själva verket inte en berättelse om något som aldrig tidigare har funnits, och som därför nu genom den allsmäktiges skaparkraft har blivit till. Det står ju i denna berättelse att Gud formade ”Adam” av ”jord”. ”Adam” blev alltså till

av ”något”. Men ”något” som blir till av ”något” är ju uttryck för – inte ett mirakel, där ting blir till av intet – utan i stället enbart en förvandlingsprocess. För övrigt har livet ju för länge sedan gjort det till ett faktum för den utvecklade människan att ”något” omöjligt kan uppstå ur ”intet”, liksom intet omöjligt kan bli till något. Bibelns berättelse är alltså i själva verket endast en berättelse om ett avsnitt i kretsloppet. Detta betyder alltså återigen den del av kretsloppet som utgör vägen från mörkret till ljuset. Och eftersom detta är det avsnitt som utgör den jordiska människans nuvarande öde och liv, har det sin stora betydelse att vi ser lite på detta öde. Den jordiska människans nuvarande öde utgörs alltså av att resultatet av hennes högsta ”själv” omskapar sin mentalitet från mörker till ljus. Och denna ”självets” omskapelse av sin mentalitet från mörker till ljus utgör ”en treenig princip”, analog med den ”treeniga princip” som utgör det levande väsendets grundanalys.

20.5 Det levande väsendets mentalitet utgör en treenig princip: angrepp, försvar och fred

Varje levande väsens mentalitet utgör således i sig själv ”en treenig princip”. Den kan inte existera utan att representera ”angrepp” och ”försvar” och ”fred”, det vill säga ”jämvikt” mellan ”angrepp” och ”försvar”. Självbevarelse-driften i djuret betingar att det måste ”angripa” de väsen och ting som det nödvändigtvis måste ha till föda, liksom det också måste ”försvara” sig självt mot alla de väsen och ting som utgör ett hinder för dess existens eller tillvaro. Den ”balans” som här kan uppstå mellan ”angrepp” och ”försvar”, är det absolut enda som kan vara dess ”lycka” eller den för dess utvecklingssteg normala förnimmelsen av livet.

20.6 Angreppsprincipen är den mentala treenighetens X3

Av dessa tre principer är ”angreppsprincipen” att likna vid ”X3”. Denna princip bildar här grundvalen för erfarenhetsskapande. Den utgör nedbrytningsprocessen. ”Angreppstankarna” utgör kosmisk-kemiska kemikalier av vilka erfarenheterna eller insikten om vad man inte ska göra skapas. Och hur skulle väsendena väl kunna komma till kunskap och visdom utan just dessa erfarenheter? ”Angreppsmentaliteten” utplånar varje uppfattning av medväsendena som ”levande väsen” och gör dem var för sig till enbart ett ”ting”. ”Angreppsväsendena” betraktar sina ”fiender” som något de har rätt att hämnas på, rätt att mörda eller utplåna, precis som de känner sig berättigade att slakta sin boskap eller sälja sitt hus eller andra ägodelar. ”Angreppsväsendena” gör således hänsynslöst allt till ”material” för sin självdyrkan. I verkligheten kan man med hjälp av ”angreppsmentaliteten”, vars kulmination vi kallar ”själviskheten” eller ”egoismen”, endast uppfatta allt, såväl nästan som de ”döda tingen”,

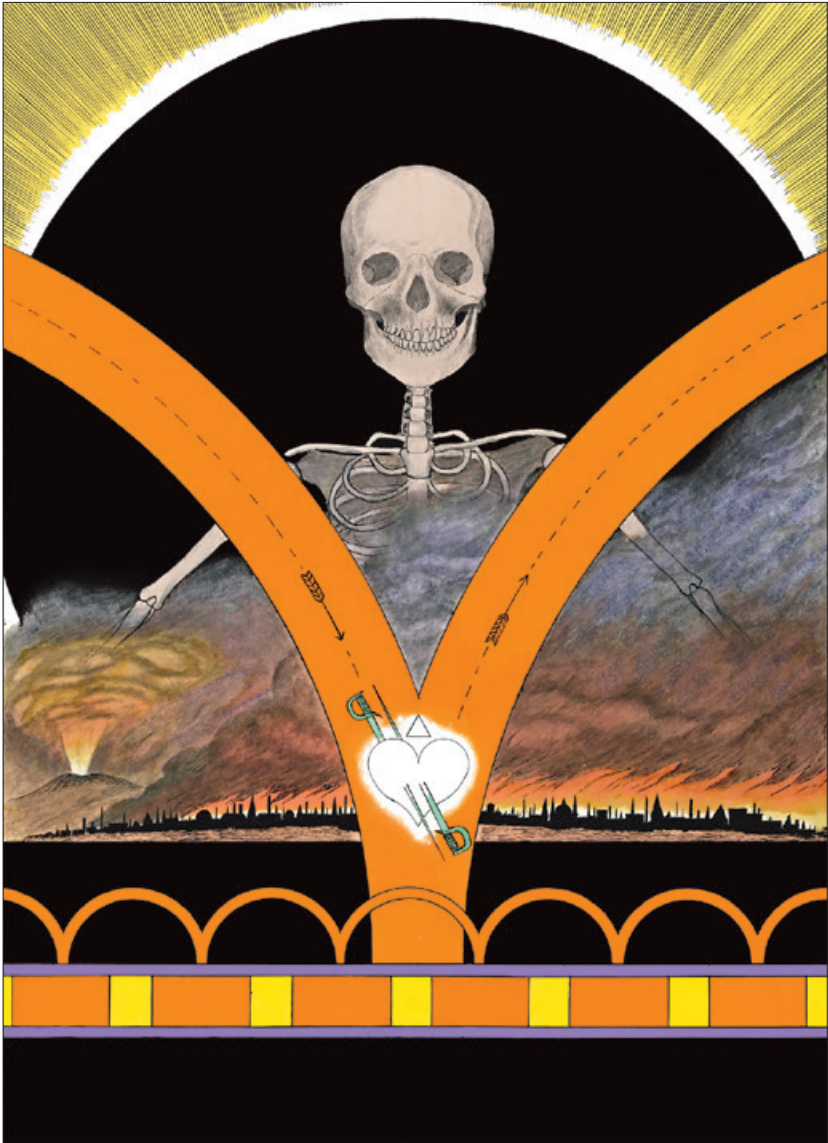
som berättigat ”material” för tillfredsställandet av sina egna begär, helt oberoende av vad detta innebär av brutala ingrepp i nästans frihet, rätt och glädje över att vara till.

I en viss del av spiralkretsloppet är väsendena så att säga endast ”angreppsväsen”. Vad anser man om rovdjuren, tigrarna, lejonerna, hajarna och örnnarna etc.? Är det inte på samma sätt med naturmänniskorna, bär-särkar och vikingar samt ”kulturfolk”, som ännu är besjälade av begäret att bli ”herrefolk”? Ja, är inte all modern diktatur identisk med ”angrepps-medvetande”? Man kommer alltså inte ifrån att varje form av ”angrepps-mentalitet” eller ”angreppstankar” är det lägsta medvetandematerialet i alla mentala manifestationer. Det är den ”döda” materien i ”mentalitetens treenighet”. Och vi ska här beteckna den som denna treenighets ”X3”.

Under hela den första delen av djurriket ända fram till den jordiska människans första primitiva utvecklingsstadier grundar sig livet eller tillvaron således i övervägande grad på ”angreppsprincipen”, och därför blir väsendena på dessa stadier att beteckna som ”angreppsväsen”.

20.7 Varje levande väsen måste genomleva angreppsepoken innan det kan uppnå en högre form av själsliv

Det är riktigt att inte alla de växtätande djuren i så överväldigande grad kan betecknas som ”angreppsväsen”. Men denna omständighet upphäver inte ovannämnda analys, eftersom de växtätande djurens ”angreppsepok” endast har förlagts till ett senare stadium i dessa väsens utveckling, så att de eventuellt får uppleva den först i sitt jordmänniskostadium, i motsats till rovdjuren, som redan i sitt djuriska framträdande får en stor del av sin ”angreppsepok” utlevd innan de uppnår människans uppresta gång och uppåtskådande blick. Men för båda dessa parter gäller att de absolut måste genomleva sin ”angreppsepok” innan de kan nå ett högre tillstånd inom verklig kultur eller högre former av själsliv. Lika lite som det levande väsendet kan existera utan ”X3”, lika lite kan något som helst väsen existera som verklig ”kulturmänniska” eller framträda i fullkomlig humanitet, det vill säga total osjälviskhet eller kärlek till nästan, annat än genom att helt ha upplevt, övervunnit eller tillryggalagt ”angreppsepoken”. Det är således mycket viktigt för varje väsen som önskar rikta sitt liv mot ljuset att konstatera angreppsepokens plats i spiralkretsloppet eller utvecklingsbanan, ty i samma grad som väsendet konstaterar detta, kommer det att slå fast eller bekräfta humaniteten eller den mänskliga kärleken som ett för den jordiska människan absolut högsta, existerande ideal, och därigenom stabilisera grundvalen för sin kulturella strävan, sin tankevärlds, sina förhoppningars och drömmars riktning mot denna högre liggande epok eller fullkomligheten.

VÄRLSBILD
FÖRLAG

ISBN 978-91-87703-15-7

9 789187 703157